17/03/2026

«Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης)»: Συζήτηση με τον Μητροπολίτη Χαλκίδος Χρυσόστομο στα «Ευαγγελίστρια 2026»

/ Ενορίες

Ο Όσιος Ιάκωβος είναι μια ζωντανή μαρτυρία της αγάπης, της ταπείνωσης και της χάριτος του Θεού. Μέσα από τη ζωή του αναδεικνύεται ένα πρότυπο αυθεντικής ανθρώπινης ύπαρξης, που συνδυάζει την προσευχή με τη διακονία, την αλήθεια με την αγάπη και την απλότητα με το βάθος.

Στο «Ενοριακό Αρχονταρίκι» του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς και στο πλαίσιο των εκδηλώσεων «Ευαγγελίστρια 2026», την Δευτέρα 16 Μαρτίου **ο Ηλίας Λιαμής, Δρ. Θεολογίας,** Μουσικολόγος και Συγγραφέας, φιλοξένησε τον **Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Χαλκίδος, Ιστιαίας και Βορείων Σποράδων κ. Χρυσόστομο,**

σε μια συζήτηση με θέμα «***Αγιασμένες μορφές: Όσιος Ιάκωβος (Τσαλίκης)».***

Η συζήτηση δεν περιορίστηκε σε μια απλή βιογραφική παρουσίαση, αλλά αναπτύσσει βαθύτερα θεολογικά, πνευματικά και υπαρξιακά ζητήματα, με αφορμή τη ζωή και τη στάση του Οσίου.

Αρχικά, τίθεται το βασικό ερώτημα: ποια είναι η θέση τέτοιων αγίων μορφών στον σύγχρονο κόσμο; Σε μια εποχή που χαρακτηρίζεται από επιφανειακές σχέσεις, έλλειψη αυθεντικότητας και πνευματική δίψα, οι άγιοι παρουσιάζονται ως «αναπνοή του κόσμου», ως καταφύγιο και ελπίδα.

Παρά το γεγονός ότι ζουν ασκητικά, δεν απομακρύνονται από τους ανθρώπους· αντίθετα, τους αγαπούν βαθιά και προσεύχονται γι’ αυτούς. Η παρουσία τους λειτουργεί ως αντίβαρο στο ψεύτικο και επιφανειακό στοιχείο της σύγχρονης ζωής, προσφέροντας αλήθεια, αγάπη και γνήσια σχέση.

Ένα σημαντικό θέμα που αναπτύχθηκε από τον Σεβασμιώτατο είναι η έννοια της πνευματικής πατρότητας. Σε αντίθεση με τις σύγχρονες παρανοήσεις περί εξάρτησης ή ανωριμότητας, η πνευματική πατρότητα παρουσιάζεται ως αυθεντική σχέση αγάπης, ευθύνης και ελευθερίας. Ο πνευματικός πατέρας, όπως και ο Θεός Πατέρας, δεν επιβάλλεται αλλά συνοδεύει, δεν καταπιέζει αλλά στηρίζει. Προσφέρει αγάπη, κατανόηση και συγχώρηση, ενώ ταυτόχρονα λέει την αλήθεια. Αυτή η ισορροπία μεταξύ αλήθειας και αγάπης είναι καθοριστική, καθώς η αλήθεια χωρίς αγάπη μπορεί να πληγώσει, ενώ η αγάπη χωρίς αλήθεια γίνεται ψεύτικη.

Στη συνέχεια, αναλύθηκε η κρίση των ανθρώπινων σχέσεων στη σύγχρονη εποχή. Παρά την τεχνολογική πρόοδο και την ευκολία επικοινωνίας, οι σχέσεις χαρακτηρίζονται από επιφανειακότητα και ανταλλακτική λογική. Οι άνθρωποι δεν ακούν πραγματικά ο ένας τον άλλον, αλλά συχνά εγκλωβίζονται σε εγωκεντρικούς μονολόγους. Αντίθετα, ο Όσιος Ιάκωβος ξεχωρίζει για την ικανότητά του να ακούει ουσιαστικά, χωρίς φίλτρα και προκαταλήψεις. Αυτή η στάση αποτελεί βαθιά θεραπευτική πράξη για τον άνθρωπο, που έχει ανάγκη να εκφραστεί και να γίνει αποδεκτός.

Ιδιαίτερη έμφαση έδωσε ο Σεβασμιώτατος στο μυστήριο της εξομολόγησης, το οποίο ο Όσιος διακονούσε με αυταπάρνηση. Παρά τα σοβαρά προβλήματα υγείας του, στεκόταν όρθιος για ώρες, ακούγοντας τους ανθρώπους με καλοσύνη και διάκριση. Η εξομολόγηση δεν παρουσιάζεται απλώς ως διάλογος, αλλά ως θεραπευτική εμπειρία χάριτος, όπου ο άνθρωπος απαλλάσσεται από τα βάρη του και ξεκινά μια νέα ζωή. Η μετάνοια δεν τελειώνει με την εξομολόγηση, αλλά τότε αρχίζει πραγματικά.

Η προσωπικότητα του Οσίου Ιακώβου χαρακτηρίζεται από βαθιά ταπείνωση,

απλότητα και αγάπη. Δεν επιδείκνυε εξωτερικά σημάδια ευσέβειας ούτε επιζητούσε προβολή. Η πνευματική του κατάσταση ήταν εσωτερική και αυθεντική. Ήταν άνθρωπος χαρούμενος, προσιτός, με χιούμορ και φυσικότητα, που μπορούσε να επικοινωνήσει με όλους, ανεξαρτήτως μορφωτικού ή κοινωνικού επιπέδου. Η παρουσία του και μόνο αρκούσε για να γαληνεύσει και να εμπνεύσει τους ανθρώπους.

Ένα άλλο σημαντικό στοιχείο της ζωής του ήταν η φιλανθρωπία. Όσα χρήματα περνούσαν από τα χέρια του, τα διέθετε στους άλλους. Ζούσε με απόλυτη εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού, ενθαρρύνοντας και τους άλλους να προσφέρουν χωρίς φόβο. Η ελεημοσύνη του δεν ήταν επιδεικτική, αλλά διακριτική και γεμάτη αγάπη.

Ιδιαίτερη μνεία γίνεται στη σχέση του με την προσευχή. Ο Όσιος Ιάκωβος ζούσε σε συνεχή επικοινωνία με τον Θεό και τους αγίους. Η προσευχή του δεν ήταν τυπική, αλλά προσωπική και ζωντανή. Συνομιλούσε με τον Άγιο Δαυίδ με απλότητα και οικειότητα, όπως κάποιος μιλά σε έναν φίλο. Αυτή η σχέση δείχνει ότι η αγιότητα δεν είναι κάτι υπερφυσικό ή μακρινό, αλλά ο φυσικός τρόπος ζωής του ανθρώπου,

όταν ζει σε κοινωνία με τον Θεό.

Η ζωή του Οσίου συνδέεται στενά με το μοναστήρι του Αγίου Δαυίδ, το οποίο αγάπησε βαθιά και στο οποίο αφιερώθηκε ολοκληρωτικά. Δεν αναζητούσε μετακινήσεις ή προσκυνήματα αλλού, αλλά βίωνε την παρουσία του Θεού στον τόπο του. Η αγάπη προς τον χώρο και το κελί του αποτελεί βασικό στοιχείο της πνευματικής ζωής.

Σημαντικό ρόλο στη διαμόρφωσή του έπαιξε η οικογένειά του, ιδιαίτερα η μητέρα και η γιαγιά του, που του μετέδωσαν την εκκλησιαστική αγωγή από μικρή ηλικία. Η παιδεία αυτή, βασισμένη στη νηστεία, την προσευχή και τη μελέτη, αποτέλεσε το θεμέλιο της μετέπειτα πνευματικής του πορείας. Τονίστηκε στη συζήτηση ιδιαίτερα η σημασία της αγωγής των παιδιών μέσα στην Εκκλησία, ως κάτι που δεν μπορεί να αντικατασταθεί από καμία υλική παροχή.

Παράλληλα, αναδείχθηκε η σημασία της προσευχής των γονέων για τα παιδιά τους. Ακόμη και όταν τα αποτελέσματα δεν φαίνονται άμεσα, κανένας κόπος δεν πάει χαμένος. Η προσευχή έχει δύναμη και μπορεί να φέρει καρπούς ακόμη και μετά από χρόνια.

Τέλος, επισήμανε ο Σεβασμιώτατος ότι η αγιότητα του Οσίου Ιακώβου δεν ήταν αποτέλεσμα εντυπωσιακών θαυμάτων, αλλά μιας φυσικής, απλής και αληθινής ζωής μέσα στη χάρη του Θεού. Τα θαύματα προκύπτουν ως συνέπεια αυτής της ζωής και όχι ως σκοπός. Η επαφή με τέτοιες μορφές βοηθά τον άνθρωπο να ανακαλύψει τον αληθινό του προορισμό και να θυμηθεί για ποια ζωή είναι πλασμένος.

Ο Όσιος Ιάκωβος είναι μια ζωντανή μαρτυρία της αγάπης, της ταπείνωσης και της χάριτος του Θεού. Μέσα από τη ζωή του αναδεικνύεται ένα πρότυπο αυθεντικής ανθρώπινης ύπαρξης, που συνδυάζει την προσευχή με τη διακονία, την αλήθεια με την αγάπη και την απλότητα με το βάθος. Η μορφή του λειτουργεί ως πηγή έμπνευσης και παρηγοριάς για τον σύγχρονο άνθρωπο, υπενθυμίζοντάς του ότι η αληθινή ζωή βρίσκεται στη σχέση με τον Θεό και τον συνάνθρωπο.

